

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg har ikke grundlag for at gå ind i en detaljeret gennemgang lige nu, men jeg vil gerne, hvis hr. Kirkegaard ønsker det, komme tilbage med en sådan detaljeret gennemgang.

Men må jeg ikke blot stilfærdigt henvise til det oprindelige brev fra den daværende socialminister, som lå til grund for hr. Kirkegaards spørgsmål. Hvis man læser det fra starten og hele vejen igennem, vil man se, at det faktisk meget klart slås fast, at Edinburgh-Aftalen er grundlaget, at de enkelte landes regeringer selv i deres parlamenter bestemmer den socialpolitik, der skal føres.

Som jeg sagde i mit første svar, har der været nogle linjer og formuleringer, som jeg beklager har givet anledning til misforståelser, men helheden og det afgørende budskab, nemlig at socialpolitikken bestemmer hvert enkelt land selv, det er der ikke skyggen af tvivl om, og det er for mig det altafgørende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1088

2) Til statsministeren af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Er statsministeren enig i, at der på fælles europæisk plan skal arbejdes for, at der skabes et universelt system, hvorved det sikres, at alle borgere er dækket af et socialt sikringssystem, sådan som det fremgår af Socialministeriets bidrag til grønbogen om den fremtidige europæiske socialpolitik af 15. juni 1993 og af arbejds-papiret fra den 11. marts 1994?«

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Som jeg klart tilkendegav i mit svar til hr. Kirkegaard, kan jeg tilslutte mig daværende socialminister Karen Jespersens bidrag af 15. juni 1993 til grønbogen. Arbejdsrapporten af 11. marts 1994, der foreløbig danner baggrund for regeringens endelige svar af 14. april, er udformet på baggrund af drøftelser i specialudvalget for arbejdsmarkeds- og sociale spørgsmål, hvor også arbejdsmarkedets parter som bekendt er repræsenteret.

Og så vil jeg gerne nævne for fru Eva Kjer Hansen, at det ikke dermed er og heller ikke på noget tidspunkt har været regeringens ønske, at der skabes en fælles socialpolitik i EU.

Det har den daværende socialminister også tidligere gjort klart.

Jeg skal også gøre opmærksom på, at Danmark under den tidligere borgerlige regering i Rådet har været med til, som jeg nævnte det i mit svar til hr. Kirkegaard, at vedtage to henstillinger: en om målene og politikken for social beskyttelse, omtalt som »konvergensområdet«, og en om fælles kriterier i forbindelse med sikring af tilstrækkelige indtægter og ydelser fra socialbeskyttelsesordninger, omtalt som »mindstestressourcehenstillingen«.

Det er simpelt hen disse henstillinger, der tidligere er vedtaget, Socialministeriets bidrag til grønbogen bygger på.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg kan forstå på statsministerens svar, at statsministeren ikke ønsker, at der skal være nogen fælles europæisk socialpolitik i Den Europæiske Union. Dér må jeg så bl.a. henvise til den pågældende skrivelse af 15. juni, hvor der netop bliver stillet nogle krav til, hvordan en fremtidig europæisk socialpolitik skal se ud, hvordan den skal udformes.

Så jeg vil gerne bede statsministeren om at uddybe, hvad statsministeren mener, når statsministeren siger, at der ikke skal være en fælles europæisk socialpolitik, for jeg synes nok, det er problematisk, når det netop er fremgået af de skrivelser, der er sendt fra Socialministeriet.

Mit andet spørgsmål skal være om det sociale sikringssystem, hvor jeg kan forstå, at statsministeren tilslutter sig de formuleringer, der har været i notatet af 15. juni, men på den anden side ikke støtter, at der sker nogen harmonisering. Jeg vil derfor gerne spørge statsministeren, om statsministeren vil tage initiativ til over for de øvrige lande og over for Kommissionen at klargøre, hvad der egentlig er den danske regerings politik på dette område. For jeg må indrømme, at jeg føler mig meget forvirret.

Når jeg læser teksten, lader den ikke nogen tvivl tilbage om, at der skal være et fælles socialt sikringssystem for alle EU-borgere, og jeg synes, vi er nødt til at tage det her meget alvorligt. Socialpolitikken har været et vigtigt emne i kampagnerne forud for folkeafstemningerne. Vi er nødt til at have skabt klarhed over: Hvad er det egentlig, regeringen mener på dette område?